

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžk/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200677
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6016200677.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu : JUDr. K. E., bytom v Banskej Štiavnici, E. V. XXX/X, právne zastúpený : LEGES Advisory s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Pod Urpínom 923/5, IČO : 52 147 762, proti žalovanému : Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Cesta na Červený most 6, v konaní o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného z 18. apríla 2016 č. PUSR-2016/8565-2/28352/26/KUB, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 05. októbra 2016 č. k. 23 S 80/2016-103, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.
Účastníkom konania náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom z 05. októbra 2016 č. k. 23 S 80/2016-103 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie správneho súdu“) zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy z 18. apríla 2016 č. PUSR-2016/8565-2/28352/26/KUB (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy“), ktorým Pamiatkový úrad Slovenskej republiky (ďalej aj ako „žalovaný orgán verejnej správy“) zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred správnym súdom) a potvrdil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Banská Bystrica z 05. februára 2016 č. KPUBB-2016/16386-14/8495/FAT,REJ (ďalej aj ako „rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy“), ktorým Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica (ďalej aj ako „prvoinštančný orgán verejnej správy“) podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. nariadil vlastníkovi nehnuteľnosti (žalobcovi v konaní pred správnym súdom), ktorý spôsobil nežiaduci stav realizovaním úprav nehnuteľností v rozpore s vydanými správnymi aktmi, resp. bez právoplatného rozhodnutia pre úpravu nehnuteľností na ul. E. V. XXX/X, K. U. Č.. XXXX, XXXX/X M. K. D. Č.. XXXX/X, k. ú. Banská Štiavnica, situovaných v území Pamiatkovej rezervácie Banská Štiavnica, opatrenia na nápravu - do 30. júna 2016 zabezpečiť nápravu v predmetnej veci v zmysle bodov 1. - 5. výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy. Správny súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd po tom čo v napadnutom rozhodnutí poukázal relevantné právne ustanovenia právnych predpisov skonštatoval, že predmetné konanie je ovládané dispozičnou zásadou. Z koncentračnej zásady uplatňovanej v správnom súdnictve vyplýva, že žalobca môže meniť rozsah a dôvody žaloby len do uplynutia lehoty určenej zákonom na podanie žaloby na správny súd (§ 62 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného, ani na pojednávaní. K žalobným bodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby správny súd nemôže prihliadať.

3. Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je posudzovať, či orgán verejnej správy príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi ako aj s procesno-právnymi predpismi. Prvoradým účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím.

4. V súlade s ustanovením § 119 Správneho súdneho poriadku správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánu verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, alebo na rozhodnutie vo veci. Koncentračná zásada v konaní pred správnym súdom sa prejavuje v tom, že žalobca má povinnosť označiť dôkazy v žalobe v zmysle ustanovenia § 121 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. V zásade by žalobca nemal dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označovať, resp. predkladať súdu po uplynutí lehoty na podanie žaloby. Avšak vzhľadom na to, že koncentračná zásada nie je vyjadrená absolútne, to znamená, v ustanovení § 121 ods. 1 Správneho súdneho poriadku nie je uvedené, že na neskôr označené a predložené dôkazy správny súd neprihliada, je potrebné zohľadňovať aj dôkazy, ktorých vykonania sa dožaduje žalobca aj po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie žaloby.

5. V predmetnej veci žalobca v replike označil a pripojil dôkaz, ktorým je Monitoring územia lokality UNESCO 2014. Z dôvodov vyššie uvedených správny súd zohľadnil tento dôkaz, vykonal dokazovanie v súlade s ustanovením § 204 Civilného sporového poriadku v spojení s § 25 Správneho súdneho poriadku. Jedná sa o listinný dôkaz, ktorý nebolo potrebné doručovať v rámci prípravy pojednávania žalovanému, nakoľko sa jedná o materiál vypracovaný samotným Krajským pamiatkovým úradom Banská Bystrica, takže obsah listiny mu je známy. Napokon na pojednávaní poverená zástupkyňa žalovaného nenamietala, nespochybňovala obsah tohto dôkazu. Z jej vyjadrenia vyplynula však skutočnosť o bezpredmetnosti predmetného dôkazu na posúdenie danej veci. Správny súd v zhode so žalovaným zastáva názor, že zo samotného záveru uvedeného v Monitoringu nemožno vyvodiť, že by sa žalobca vykonaním namietaných stavebných úprav na dotknutých nehnuteľnostiach nedopustil porušenia pamiatkového zákona. Správny súd mal za to, že je potrebné zohľadniť, v akom rozsahu, a za akým účelom bola správa o stave zachovania pamiatkových hodnôt územia svetového kultúrneho dedičstva vypracovávaná, t. j. nie so zameraním sa na predmetné nehnuteľnosti samotného žalobcu. Len zo všeobecných záverov uvedených v Monitoringu, z ktorých vyplýva, že v území lokality v sledovanom období nedošlo k nevhodným zmenám objektivej skladby výškového a hmotno-priestorového usporiadania objektov alebo strešnej krajiny, nemožno vyvodiť záver o nesprávnom postupe žalovaného vo vzťahu k žalobcovi. Nebolo možné zohľadniť ani tvrdenia žalobcu ohľadom nerovnakého prístupu žalovaného, resp. prvoinštančného orgánu verejnej správy pri posudzovaní stavebných úprav majiteľov iných nehnuteľností, nakoľko povinnosťou správneho orgánu je zohľadňovať individuálne architektonické prvky pri realizovaných stavebných úpravách a každou vecou sa zaoberať individuálne so zameraním na odlišnosti v jednotlivých veciach.

6. Zákon č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v ustanovení § 1 ods. 1 upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území v súlade s vedeckými poznatkami a na základe

medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná. V ustanovení § 1 ods. 2 upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ako aj práva a povinnosti vlastníkov a iných právnických osôb a fyzických osôb na úseku ochrany pamiatkového fondu, ktorý je významnou súčasťou kultúrneho dedičstva, a ktorého zachovanie je verejným záujmom. Ustanovenie § 2 ods. 1 až 7 zákona o ochrane pamiatkového fondu upravuje základné pojmy. Pamiatkový fond je súbor hnutelných vecí a nehnuteľných vecí vyhlásených podľa tohto zákona za národné kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny. Verejný záujem na zachovaní kultúrneho dedičstva je vyjadrený aj v ustanovení § 32 ods. 9 pamiatkového zákona. Podľa ods. 10 tohto ustanovenia Krajský pamiatkový úrad vydá záväzné stanovisko o každej prípravnej dokumentácii a každej projektovej dokumentácii obnovy a úpravy nehnuteľnosti alebo stavby na nehnuteľnosti v pamiatkovom území a v ochrannom pásme. V súlade s ustanovením § 32 ods. 12 pamiatkového zákona v územnom konaní, v stavebnom konaní, v konaní o povolení zmeny stavby, v konaní o dodatočnom povolení stavby, v konaní o ohlásení udržiavacích prác, alebo v konaní o odstránení nehnuteľnej kultúrnej pamiatky alebo stavby v pamiatkovom území a ochrannom pásme rozhoduje stavebný úrad na základe záväzného stanoviska krajského pamiatkového úradu. Stavebný úrad postupuje tak aj vtedy, ak práce možno vykonať na základe ohlásenia.

7. Predmetom konania o náprave bolo posúdiť správnosť postupu orgánu verejnej správy pri posudzovaní stavebných úprav na nehnuteľnostiach - rodinný dom a okolie, W. E. V. XXX/X I. H. Ú. Banská Štiavnica, ktoré nehnuteľnosti sú situované na území Pamiatkovej rezervácie Banská Štiavnica, ktorá je súčasťou lokality „Banská Štiavnica a technické pamiatky okolia“ zapísanej od roku 1993 v zozname Svetového dedičstva UNESCO pod ev. č. XXXrev. Zápisom bola lokalite priznaná hodnota, ktorej ochrana je právnym záväzkom Slovenskej republiky vyplývajúcim z dohovoru o ochrane svetového kultúrneho a prírodného dedičstva. V zmysle článku 3 Deklarácie Národnej rady SR o ochrane kultúrneho dedičstva č. 91/2001 je ochrana kultúrneho dedičstva verejným záujmom. Podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR, vlastníctvo zaväzuje, nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných, alebo v rozpore so všeobecne záväznými záujmami chránenými zákonmi. V súlade s článkom 44 ods. 2 Ústavy SR, každý je povinný chrániť a zveľaďovať životné prostredie a kultúrne dedičstvo. V zmysle článku 44 ods. 3 Ústavy SR, nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať, ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky.

8. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že pokiaľ je predmetom vlastníctva nehnuteľnosť v pamiatkovom území, jej vlastník je vo výkone vlastníckeho práva obmedzený v súlade s pamiatkovým zákonom a vlastník je povinný plniť si povinnosti v zmysle tohto zákona.

9. Pamiatkový zákon v ustanovení § 2 ods. 1 definuje pamiatkový fond ako súbor hnutelných vecí a nehnuteľných vecí vyhlásených podľa tohto zákona za národné kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny. Podľa § 2 ods. 4 pamiatkového zákona; pamiatkové územie je sídelný územný celok alebo krajinný územný celok sústredených pamiatkových hodnôt, alebo archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktorý je z dôvodu ich ochrany podľa tohto zákona vyhlásený za pamiatkovú rezerváciu alebo pamiatkovú zónu.

10. V súlade s ustanovením § 28 ods. 4 písm. b) pamiatkového zákona vlastník nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, a ktorá sa nachádza v pamiatkovej rezervácii je povinný s nehnuteľnosťou nakladať a užívať ju tak, aby neohrozoval pamiatkové hodnoty nehnuteľnej kultúrnej pamiatky pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny. V zmysle § 29 ods. 1 pamiatkového zákona, základná ochrana pamiatkového územia je súhrn činností a opatrení, ktorými orgány štátnej správy a orgány územnej samosprávy v spolupráci s vlastníkmi nehnuteľností zabezpečujú zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový a estetický stav, ako aj vhodný spôsob využitia jednotlivých stavieb, skupín stavieb, areálov alebo urbanistických súborov a vhodné technické vybavenie pamiatkového územia. Podľa § 30 ods. 1 pamiatkového zákona, každý je povinný správať sa tak, aby svojim konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu, stavu archeologických nálezísk.

11. Podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona, ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky, podľa § 27, alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29, začne konanie o tom, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedeným veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt.

12. Niet pochyb o tom, že predmetné nehnuteľnosti, na ktorých žalobca zrealizoval úpravy sa nachádzajú na území Pamiatkovej rezervácie Banská Štiavnica, ktorá je súčasťou lokality Banská Štiavnica a technické pamiatky okolia zapísanej v Zozname svetového dedičstva UNESCO. Vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenia pamiatkového zákona je zrejmé, že žalobca, ako každý iný vlastník nehnuteľnosti v pamiatkovom území je povinný s nehnuteľnosťami nakladať a užívať ich tak, aby neohrozoval pamiatkové hodnoty konkrétneho pamiatkového územia, pričom je povinný riadiť sa rozhodnutiami a záväznými stanoviskami Krajského pamiatkového úradu Banská Bystrica.

13. V súlade s ustanovením § 11 ods. 2 písm. a) krajský pamiatkový úrad vykonáva štátny pamiatkový dohľad nad stavom, využívaním a zabezpečením ochrany pamiatkového fondu, archeologických nálezov a archeologických nálezísk. Podľa § 11 ods. 2 písm. h) pamiatkového zákona, krajský pamiatkový úrad dohliada na dodržiavanie tohto zákona a prijíma opatrenia na odstránenie nedostatkov pri ochrane pamiatkového fondu.

14. Keďže Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica, ako príslušný orgán verejnej správy, vykonávajúci štátnu správu vo svojom územnom obvode, ktorým je územný obvod kraja (§ 9 ods. 5 pamiatkového zákona) v rámci dohľadu zistil, že žalobca nedodrжал podmienky určené v rozhodnutiach Krajského pamiatkového úradu Banská Bystrica a Pamiatkového úradu SR a svojou činnosťou spôsobil nepriaznivé zmeny stavu chráneného pamiatkového územia, postupoval správne ak prijal opatrenia na odstránenie nedostatkov v súlade s § 31 ods. 1 pamiatkového zákona v konaní o náprave.

15. Pokiaľ žalobca namietal, že realizované stavebné úpravy žiadnym spôsobom nezasahujú do pamiatkového fondu, súd takéto tvrdenie považuje za nesprávne. Vymedzenie rozsahu stavebných úprav bolo v rozhodnutiach stavebného úradu, pričom podkladom pre rozhodnutie boli rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu Banská Bystrica, ktorý posudzoval zámery žalobcu a stanovil podmienky, za splnenia ktorých mohli byť realizované stavby, čo sa odzrkadlilo aj vo vydanom stavebnom povolení. Podľa názoru správneho súdu, žalobné námietky v tomto smere sú neopodstatnené a podané oneskorene, pretože žalobca, pokiaľ nesúhlasil s určenými podmienkami pri povoľovaní stavby, mal možnosť proti tomu brojiť v stavebnom konaní (vrátane rozhodnutiu KPÚ, ktorými boli stanovené podmienky), a nie ich namietat až v opravných prostriedkoch proti rozhodnutiu vydanom v konaní o náprave.

16. Súd zastáva stanovisko, že žalobca porušil pamiatkový zákon, ak realizoval stavebné úpravy v rozpore s administratívnymi aktmi, s podmienkami určenými v rozhodnutiach orgánov verejnej správy, v rozpore so schválenou projektovou dokumentáciou pre úpravu nehnuteľností. Akékoľvek pochybnosti, či žalobca realizoval stavebné úpravy v súlade s vydaným stavebným povolením č. 140-02/13612 zo dňa 29.05.2002, vrátane podmienok pre uskutočnenie zámeru, na základe ktorého bolo vydané stavebné povolenie, ktoré podmienky určil KPÚ Banská Bystrica v rozhodnutí č. BB-02/255/80/JL zo dňa 23.05.2002, boli podľa názoru súdu odstránené na pojednávaní nahliadnutím do projektovej dokumentácie, oboznámením sa s predloženou fotodokumentáciou, z ktorej vyplynulo, že určené podmienky KPÚ Banská Bystrica, ktoré boli stanovené podľa výkresu č. 108 „REZ A - A“, neboli dodržané. Žalobca nepostupoval správne, ak stavbu realizoval v rozpore s vydaným stavebným povolením (nedodrжал podmienku č. 14.1.2.). Rovnako nerealizoval výstavbu parkovacej plochy v súlade s rozhodnutím Pamiatkového úradu SR č. PUSR-2014/3084-1/4904/5/ORA zo dňa 27.01.2014. Napokon bola preukázaná aj skutočnosť, že žalobca nedodrжал určené podmienky pre výstavbu dreveného oplotenia na jestvujúcom opornom múre, keď v zmysle podmienky č. 1 rozhodnutia KPÚ Banská Bystrica č. KPÚBB-2014/15255-7/61207/BEN zo dňa 24.09.2014 v spojení s rozhodnutím

Pamiatkového úradu SR č. PUSR-2015/9891-5/41514/30/NEM zo dňa 25.06.2015 bolo možné oplatenie zrealizovať z vertikálne ukladaných latiek do výšky maximálne 1 200 mm od vrchnej plochy jestvujúceho oporného múru.

17. Podľa § 44 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z.; na konanie vo veciach ochrany pamiatkového fondu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Správny súd žalobnú námietku ohľadom porušenia ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku považuje za paušálnu námietku žalobcu, pretože z rozhodnutia, tak žalovaného, ako aj prvostupňového orgánu verejnej správy vyplýva, na základe akých skutočností bolo rozhodnuté. Súd sa nestotožňuje s tvrdením v žalobe, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami správneho orgánu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi správneho orgánu na strane druhej. Negatívny stav bol spôsobený konaním žalobcu, ktorý postupoval pri stavebných úpravách v rozpore s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, v rozpore s určenými podmienkami, pri stanovovaní ktorých bola zohľadnená ochrana pamiatkového fondu. Preto sama skutočnosť, že žalobca nepostupoval v zmysle týchto rozhodnutí, nasvedčuje tomu, že bol vykonaný zásah do ochrany pamiatkového fondu. Citovanie zásad ochrany zákonných ustanovení a opakované tvrdenie o narušení zachovaných pamiatkových hodnôt, a to aj bez bližšej špecifikácie konkrétnych pamiatkových hodnôt za danej situácie nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia. Uvádzanie týchto skutočností v odôvodnení rozhodnutia nie je vadou, aj keď možno čiastočne súhlasí s argumentáciou žalobcu v tom, že odôvodnenie rozhodnutia sa nejaví výstižným (zrozumiteľným). Nemožno sa však stotožniť s tvrdením v žalobe, že by žalobca nemal možnosť skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy v rámci opravných prostriedkov.

19. Vyhodnotiac zistený skutkový stav, ako i právne posúdenie veci dospel súd k záveru, že žalovaný rozhodol zákonne, a preto súd žalobu zamietol v súlade s ustanovením § 190 Správneho súdneho poriadku.

20. Žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, súd náhradu trov konania nepriznal, aplikujúc ustanovenie § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a contr.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

21. Žalobca podal proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobcu“), v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že zruší rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie. Žalobca si uplatnil náhradu trov kasačného konania.

22. Žalobca napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku - súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. b/ Správneho súdneho poriadku - ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu.

23. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil tieto podstatné kasačné body :

- žalovaný orgán verejnej správy ani prvoinštančný orgán verejnej správy nemali danú kompetenciu vydať rozhodnutie podľa ustanovenia § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z., keď nebolo preukázané, že vlastník nehnuteľnosti nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa ustanovenia § 27 zákona č. 49/2002 Z. z. alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa ustanovenia § 29 zákona č. 49/2002 Z. z.,

- správny súd priznal postavenie účastníčky konania aj zamestnankyni žalovaného orgánu verejnej

správy, hoci správne súdu nepredložila žiaden doklad o oprávnení ho zastupovať pred správnym súdom,

- rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy nie je dostatočne odôvodnené, čo spôsobuje jeho zrejmu nepreskúmateľnosť,

- rozhodnutie správneho súdu nie je dostatočne odôvodnené.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

24. Žalovaný orgán verejnej správy sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril listom zo 16 januára 2017 a uviedol, že zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy sú zákonné a nie je právny ani vecný dôvod na ich zmenu alebo zrušenie.

25. Podľa žalovaného orgánu verejnej správy, správny súd správne zistil skutkový stav vyplývajúci zo spisového materiálu a výpovedí účastníkov konania, ktorý následne aj správne právne posúdil. Žalovaný orgán verejnej správy dodal, že napadnuté rozhodnutie nepovažuje za vecne nesprávne a nezákonné a preto nevidí žiaden dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu.

26. Žalovaný orgán verejnej správy navrhol kasačnému súdu kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV.

27. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

28. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánu verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

29. Podľa ustanovenia § 177 ods. 1 Správneho súdneho poriadku správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

30. Podľa ustanovenia § 178 ods. 1 Správneho súdneho poriadku žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

31. Podľa ustanovenia § 438 ods. 1 Správneho súdneho poriadku kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

32. Podľa ustanovenia § 454 Správneho súdneho poriadku na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

33. Podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak

po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

V.

Právny názor kasačného súdu

35. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o kasačnej sťažnosti žalobcu, podanej proti rozhodnutiu správneho súdu, ktorým správny zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy z 18. apríla 2016 č. PUSR-2016/8565-2/28352/26/KUB, ktorým Pamiatkový úrad Slovenskej republiky zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred správnym súdom) a potvrdil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Banská Bystrica z 05. februára 2016 č. KPUBB-2016/16386-14/8495/FAT,REJ, ktorým Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. nariadil vlastníkovi nehnuteľnosti (žalobcovi v konaní pred správnym súdom), ktorý spôsobil nežiaduci stav realizovaním úprav nehnuteľností v rozpore s vydanými správnymi aktmi, resp. bez právoplatného rozhodnutia pre úpravu nehnuteľností na W. E. V. XXX/X, K. U. Č.. XXXX, XXXX/X M. K. D. Č.. XXXX/X, k. ú. Banská Štiavnica, situovaných v území Pamiatkovej rezervácie Banská Štiavnica, opatrenia na nápravu - do 30. júna 2016 zabezpečiť nápravu v predmetnej veci v zmysle bodov 1. - 5. výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy.

36. Kasačný súd preskúmajúc napadnuté rozhodnutie ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých správny súd zamietol jej správnu žalobu. Správny súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

37. Podľa názoru kasačného súdu, bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah pripojeného administratívneho spisu, z ktorého vyplýva uvedené. V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako správny súd ani kasačný súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy.

38. Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu orgánom verejnej správy a správne právne posúdené. Preto ak správny súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom orgánov verejnej správy oboch inšancií a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím

žalovaného orgánu verejnej správy nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj kasačný súd za správny. Preto sa s ním kasačný súd stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci správnym súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi správneho súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k námietkam žalobcu uvedených v podanej kasačnej sťažnosti dopĺňa nasledovné.

39. Vo vzťahu ku kasačnej námietke žalobcu, podľa ktorej žalovaný orgán verejnej správy ani prvoinštančný orgán verejnej správy nemali danú kompetenciu vydať rozhodnutie podľa ustanovenia § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z., keď nebolo preukázané, že vlastník nehnuteľnosti nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa ustanovenia § 27 zákona č. 49/2002 Z. z. alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa ustanovenia § 29 zákona č. 49/2002 Z. z. kasačný súd uvádza, že po preštudovaní administratívneho spisu zo zisteného skutkového stavu veci a zo správnym súdom uvedenej právnej úpravy vyplýva, že proinštančný správny orgán - Krajský pamiatkový úrad Banská Bystrica aj podľa názoru kasačného súdu mal danú kompetenciu vec prejednať a rozhodnúť. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie správneho súdu, s ktorým sa plne stotožňuje.

40. Ak žalobca poukázal v podanej kasačnej sťažnosti na to, že správny súd priznal postavenie účastníčky konania aj zamestnankyni žalovaného orgánu verejnej správy, hoci správne súdu nepredložila žiaden doklad o oprávnení ho zastupovať pred správnym súdom, k uvedenému kasačný súd dáva žalobcovi do pozornosti, že v predložennom súdnom spise sa na liste č. 99 nachádza splnomocnenie žalovaného orgánu verejnej správy aj pre jeho zamestnankyňu pani P.. Nedôvodná je preto uvedená kasačná námietka žalobcu.

41. Kasačná námietka žalobcu ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy, ktorú uplatnil žalobca aj v podanej správnej žalobe, nie je ani podľa názoru kasačného súdu dôvodná a kasačný súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie správneho súdu, s ktorým odôvodnením sa v tejto časti plne stotožňuje.

42. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia kasačný súd dáva do pozornosti, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že správny súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami žalobkyne a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil.

43. Na základe vyššie uvedeného námietky žalobcu v podanej kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodné a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 05. októbra 2016 č. k. 23 S 80/2016-103 podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

44. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 167 ods. 1 a contrario Správneho súdneho poriadku). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním

žalovanému orgánu verejnej správy ani trovy nevznikli (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 168 Správneho súdneho poriadku).

45. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.